

Sygn. akt I ACa 1332/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Iwona Biedroń

Sędziowie: SSA Lidia Mazurkiewicz-Morgut

SSO del. Grzegorz Karaś (spr.)

Protokolant: Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. M.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A.**
w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 29 maja 2015 r. sygn. akt I C 112/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Opolu zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. M. kwotę 60.744,17 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2012r. do dnia zapłaty; ustalił odpowiedzialność pozwanego za mogące ujawnić się w przyszłości następstwa wypadku z dnia 11 listopada 2010 r. dla zdrowia powoda; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.103,79 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pozostałym zakresie powództwo oddalając.

Wyrok ten sąd wydał w oparciu o następujący stan faktyczny.

W dniu 11.11.2010 r. w O. M. F., kierujący samochodem marki R. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu w ten sposób, że dojeżdżając do oznaczonego skrzyżowania dróg z włączoną sygnalizacją świetlną pulsującą koloru żółtego, nie zachował szczególnej ostrożności i nie zastosował się do znaku drogowego „ustąp pierwszeństwa”, na skutek czego po wjechaniu na skrzyżowanie zderzył się z T. (...), nadjeżdżającą drogą z pierwszeństwem z jego lewej strony. Na skutek wypadku powód, będący pasażerem R., doznał urazowego pęknięcia śledzony, którą w trybie pilnym usunięto, a także złamania kości łonowej i kulszowej po stronie lewej oraz ogólnych potłuczeń. Prawomocnym wyrokiem z dnia 8.06.2011r. o sygn. II K 158/11 Sąd Rejonowy w O. uznał sprawcę wypadku

M. F. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 i § 2 KK, za co wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny.

Sprawca wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową (...) SA z siedzibą w W. (poprzednika prawnego pozwanego) w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Po wypadku powód został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego w O., gdzie stwierdzono urazowe pęknięcie śledziony z krwotokiem do jamy otrzewnej oraz złamanie kości łonowej i kulszowej lewej. W związku z powyższym wykonano zabieg całkowitej splenektomii z rewizją i drenażem jamy otrzewnej oraz z przetoczeniem koncentratu krwinek czerwonych, a także podawano powodowi elektrolit, antybiotyki oraz zastrzyki przeciwzakrzepowe. W okresie do 25.11.2010 r. powód przebywał na Oddziale Chirurgii Ogólnej z zaleceniem leżenia i rehabilitacji w łóżku oraz zakazem pionizacji do 4 tygodni. Następnie do dnia 30.11.2010 r. powód przebywał na Oddziale (...) ZOZ w N., gdzie stosowano leczenie zachowawcze i rozpoczęto pionizację, przy czym pacjent zaczął tam siadać i wstawać, a szpital opuścił z zaleceniem poruszania się o kulach z dozowanym obciążeniem lewej nogi. W późniejszym okresie kontynuował leczenie ambulatoryjne w Poradni (...)w N., które zostało zakończone w maju 2011r., a także codzienną rehabilitację w warunkach domowych, która miała miejsce do roku po wypadku (trwała ogółem do 1,5 h dziennie, a na początku łączyła się z dolegliwościami bólowymi i była nieprzyjemna).

Do drugiej połowy stycznia 2011r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, przy czym do marca 2011 r. poruszał się o kulach. W maju 2012 r. w następstwie wykonanego na skutek utrzymujących się dolegliwości bólowych badania TK kręgosłupa lędźwiowego stwierdzono powoda cechy przebytego wieloodłamowego złamania wyrostka poprzecznego trzonu kręgu L3. Skutkiem wypadku były dolegliwości bólowe, początkowo o dużym stopniu nasilenia, a po ok. 6 tygodniach od zdarzenia o natężeniu niewielkim, z możliwością nasilania się po wysiłku i wykonaniu nieprawidłowego ruchu. W następstwie wypadku A. M. był całkowicie zależny od osób trzecich w okresie do 2-ch miesięcy. W późniejszym okresie do marca 2011 r. powód korzystał z pomocy ojca w zakresie koniecznych przewozów oraz przy przemieszczaniu się.

Po wypadku powód stał się bardziej nerwowy, wybuchowy, drażliwy, niecierpliwy i zamknięty w sobie. Najbardziej frustrował go brak możliwości uprawiania sportu i utrzymywania wcześniejszej aktywności fizycznej. Miał ograniczony kontakt z rówieśnikami, w szczególności doskwierał mu brak możliwości uczestniczenia w zwyczajowych imprezach okolicznościowych i klasowych, co wcześniej miało miejsce. Występowały też u niego problemy ze snem, a także odczuwał lęk podczas podróży samochodem. Uskarżał się na pogorszenie pamięci i brak motywacji, osiągał gorsze wyniki w nauce. Nie zdecydował się jednak na regularne korzystanie z pomocy psychologicznej, co uzasadniał brakiem oczekiwanych efektów doraźnej konsultacji z psychologiem.

Następstwem wypadku z 2010 r. jest 26% trwały uszczerbek na zdrowiu powoda, u którego stwierdza się:

- stan po złamaniu wyrostka poprzecznego trzonu kręgu L3 z niewielkim ograniczeniem ruchomości,
- stan po złamaniu górnej gałęzi kości łonowej lewej i kości kulszowej lewej z wtórnym ograniczeniem ruchomości w lewym stawie biodrowym,
- stan po usunięciu śledziony (bez powikłań) bez większych zmian w obrazie krwi z ukośną blizną w okolicy lewego podżebrza o długości ok. 17 cm,
- skrót lewej kończyny.

Obecnie powód odczuwa bóle w okolicy lewej pachwiny o charakterze napadowym, które czasami utrudniają mu sen, a także bóle lewej nogi, nasilone po wysiłku i przy zmianie pogody. Aktualnie dolegliwości bólowe zdarzają się kilka razy w tygodniu, przy czym A. M. nie korzysta ze środków przeciwbólowych, co miało miejsce w okresie bezpośrednio po wypadku (do 2-ch miesięcy). Ponadto ma problemy z dłuższym staniem i bieganiem, a także siedzeniem bez zmiany pozycji. Przeszkadza mu blizna na brzuchu, a także brak możliwości odzyskania wcześniejszej sportowej figury, której

wobec odczuwanych dolegliwości bólowych nie jest w stanie odbudować. Kilka razy w miesiącu u powoda występują bóle głowy, w przypadku których korzysta obecnie z tabletek przeciwbólowych zakupionych w aptece bez recepty. Ponadto uskarża się na mniejszą odporność na ból i większą nerwowość. Stał się bardziej pesymistycznie nastawiony do życia i nie ma wcześniejszej motywacji do kontaktów towarzyskich, których częstotliwość jest mniejsza niż przed wypadkiem. Nie zależy mu na relacjach uczuciowych, przy czym po wypadku spotykał się z dziewczyną, co obecnie nie ma już miejsca.

Rokowania odnośnie stanu zdrowia A. M. na gruncie ortopedycznym są niekorzystne. Może tu dojść do pogorszenia i zwiększenia trwałego uszczerbku na zdrowiu. Złamanie kości miednicy w okolicy lewego stawu biodrowego może spowodować wtórne zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego, będące następstwem wypadku, co może znacznie nasilić odczuwane dolegliwości bólowe, przy czym nie ma obecnie możliwości określenia czy na pewno do tego dojdzie oraz jaki jest tego stopień prawdopodobieństwa, a także zakres pogorszenia. Brak natomiast wskazań do kontynuowania rehabilitacji, gdyż nie ma już ona znaczenia ani dla ewentualnego polepszenia, jak i dla wyeliminowania bądź opóźnienia pogorszenia stanu powoda.

Po usunięciu śledzony utrzyma się brak jej funkcji, w szczególności w zakresie odporności komórkowej i humoralnej (czego nie eliminuje posiadanie małej śledzony dodatkowej). Brak tego organu może narażać powoda na wczesne i późne infekcje bakteryjne, w tym o ciężkim charakterze, w związku z czym wskazane są tu szczepienia profilaktyczne przeciwko zapaleniu płuc oraz opon mózgowych, a w razie wystąpienia infekcji z gorączką konieczny jest pilny kontakt z lekarzem celem natychmiastowego włączenia antybiotyków. Osoba bez śledzony jest stale narażona na ostre epizody szeregu groźnych i potencjalnie śmiertelnych chorób, w szczególności wystąpienie nowotworu i jego cięższy przebieg, chorobę zakrzepowo-zatorową żył, zakrzepicę układu żyły wrotnej i nadciśnienie płucne, a jej stan zdrowia w każdym czasie może się radykalnie pogorszyć. Po usunięciu śledzony należy szczególnie dbać o wykluczanie własnych ognisk infekcji, a także stosować profilaktykę przeciwzakrzepową oraz przeciwosteoporozową, niezależnie od profilaktyki przeciw paciorkowcowej i przeciwzakaźnej prowadzonej przez lekarza rodzinnego, w razie potrzeby z pomocą innych specjalistów.

Aktualnie nie ma przeciwwskazań do wykonywania przez powoda pracy zawodowej ani generalnie uprawiania sportu, z tym że wobec dolegliwości bólowych nasilających się po wysiłku nie może biegać i chodzić na dłuższych dystansach, a wyznacznikiem konkretnych możliwości w tym zakresie jest samo natężenie odczuwanego bólu.

Z kolei wobec wyników badania neurologicznego i psychologicznego powoda w powiązaniu z nasileniem zaburzeń nerwicowych pourazowych (złe samopoczucie i trudności w funkcjonowaniu, bez podjęcia leczenia celem poprawy nastroju i aktywności oraz zmniejszenia lęku i niepokoju), brakiem konieczności leczenia specjalistycznego i brakiem obniżenia sprawności intelektualnej po przebytych urazach (brak cech specyficznych dla zaburzeń pamięci dawnej i świeżej przy wykluczeniu istnienia cech mikrouszkodzeń organicznych (...)), a także z wyjściowymi cechami osobowościowymi brak podstaw do stwierdzenia u A. M. trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym spowodowanego wypadkiem, w szczególności nie zaistniały u niego objawy specyficzne dla zespołu stresu pourazowego oraz innych zaburzeń reaktywnych. Rokowania na przyszłość są tu dobre, w szczególności nie należy się spodziewać w tym zakresie wystąpienia zmian i dolegliwości.

Przed wypadkiem A. M. był osobą ogólnie zdrową bez dolegliwości bólowych, sprawną i samodzielną. Prowadził aktywny tryb życia – uczył się w szkole średniej (w zawodzie technika budowlanego), a także uprawiał sport – grał w piłkę nożną w zespole (...) występującym w klasie (...), co stanowiło jego pasję, a także biegał, grał w hokeja, jeździł na rolkach, na nartach i na rowerze. Ze względów finansowo-organizacyjnych nie korzystał z propozycji przejścia do lepszych klubów, przy czym z uwagi na zerwanie mięśnia, co miało miejsce gdy miał 11 lat, nie miał możliwości podjęcia edukacji w szkole sportowej.

Powód zamieszkuje z rodzicami, przy czym utrzymuje się z prac dorywczych w zakresie budownictwa i porządkowych, które wykonuje w kraju i zagranicą. Edukację zakończył na etapie szkoły średniej (bez przystąpienia do matury, co uniemożliwia mu podjęcie ewentualnych studiów, w tym na AWF-ie, względnie na kierunku bezpieczeństwo

wewnętrzne bądź administracja, co uprzednio rozważał alternatywnie z wyjazdem zagranicę). Jest w stanie samodzielnie wykonywać bieżące czynności życia codziennego, nie korzysta z pomocy innych osób. Nie kontynuuje leczenia (w szczególności nie przyjmuje leków).

Pismem z dnia 14.12.2010 r., które wpłynęło do ubezpieczyciela sprawcy wypadku dnia 17.12.2010 r., powód wniósł o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania, przy czym w toku postępowania likwidacyjnego A. M. przedłożył wszelkie dokumenty dotyczące żądanego w sprawie odszkodowania- faktury, rachunek oraz zestawienia przejazdów.

Z kolei pismo z dnia 15.07.2011 r., zawierające żądanie zadośćuczynienia w kwocie 90.000 zł, ubezpieczyciel otrzymał dnia 20.07.2011 r. Ubezpieczyciel wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 7.000 zł oraz odszkodowanie w kwocie 1.080,05 zł, co nastąpiło przy przyjęciu 50% przyczynienia się A. M. oraz przy uznaniu 19% trwałego uszczerbku na jego zdrowiu będącego następstwem wypadku.

Apelację od wyroku złożył pozwany, zaskarżając wyrok w części tj.:

1. w punkcie I. w zakresie w jakim zasądzono odsetki od kwoty 58.000 zł tytułem zadośćuczynienia od dnia 22.02.2012 r. do dnia 28.05.2015 r.;
2. w punkcie II. w zakresie, w jakim ustala odpowiedzialność pozwanego za przyszłość za mogące się ujawnić w przyszłości następstwa wypadku.

Wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w zakresie ustawowych odsetek od kwoty 125.000 zł od dnia 22.02.2012 r. do dnia 28.05.2015 r. oraz oddalenie powództwa o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za ewentualne inne następstwa wypadku mogące się ujawnić w przyszłości następstwa wypadku, któremu uległ powód. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Pozwany wniósł także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 189 KPC poprzez przyjęcie, że powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 23.07.2007 r., podczas gdy interesu takiego nie wykazał;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 455 KC w zw. z art. 481 KC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że odsetki od kwoty zadośćuczynienia należy zasądzić od daty wcześniejszej niż dzień wyrokowania.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaferowanego przez strony materiału dowodowego. Jednocześnie na podstawie tak przeprowadzonego postępowania dowodowego i zgromadzonych dowodów, Sąd I instancji wywiódł trafne wnioski i oceny prawne, które Sąd Apelacyjny w całości podziela.

Pierwszy z podnoszonych przez pozwanego zarzut apelacyjny dotyczył orzeczenia w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za ewentualne skutki wypadku mogące powstać w przyszłości. Pozwany zarzucił, że powód wbrew art. 189 KPC nie wykazał interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku jaki mogą ujawnić się w przyszłości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten był bezzasadny. Interes prawny, niezbędny dla wydania wyroku ustalającego (art. 189 KPC) zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. (vide. m.in. wyrok SA w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2007 r., III AUa 1518/05; wyrok SA w Białymstoku z dnia 7 lutego 2014 r., I ACa 408/13).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku słusznie wskazał, że interes prawny powoda w żądaniu ustalenia przejawia się faktem, że z opinii biegłego ortopedy i hematologa nie można wykluczyć, iż w przyszłości ujawnią się dalsze następstwa doznanych urazów związane z uwarunkowanym skutkami wypadku procesem zwyrodnieniowym, którego stopnia i zakresu nie da się w tej chwili określić. Dodatkowo wskazać należy, że skutkiem wypadku była konieczność usunięcia śledziony. Jest to ważny organ wewnętrzny, a jego brak może spowodować ujemne konsekwencje dla zdrowia powoda, których w chwili orzekania nie można ani ocenić ani dokładnie ustalić. Możliwość wystąpienia ujemnych skutków wypadku w przyszłości i ułatwienie przeprowadzenia ewentualnego postępowania, bez konieczności wykazywania przez powoda związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a jego skutkami, stanowi w ocenie Sądu Apelacyjnego wystarczająco istotny interes prawny umożliwiający Sądowi orzekanie na podstawie art. 189 KPC o ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość ewentualnych skutków wypadku jakiemu uległ powód.

W rozpoznawanej sprawie orzeczenie o ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość za ewentualne skutki jakiemu uległ powód jest orzeczeniem prewencyjnym zapobiegającym na powstaniu w przyszłości sporu co do związku przyczynowego pomiędzy zaistniałym wypadkiem a jego skutkami, które ujawnią się w przyszłości. Słusznie wskazał Sąd Okręgowy, że przesądzenie w sentencji wyroku o odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości zwalnia poszkodowanego z obowiązku udowodnienia istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności podmiotu, na którym odpowiedzialność taka już ciąży. Powoduje to, iż dochodzący naprawienia szkody na osobie ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności za szkody mogące powstać w przyszłości (vide: wyrok SA w Gdańsku z dnia 26.09.2012 r., sygn. I ACa 486/12). Zatem powód posiada interes prawny w rozumieniu art. 189 KPC, w żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, a orzeczenie Sądu Okręgowego było w tym zakresie było prawidłowe i pełni uzasadnione.

Drugi z zarzutów apelacji dotyczył nieprawidłowego zdaniem pozwanego orzeczenia w zakresie początkowej daty naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności. Pozwany twierdził, że wyrok zasądający na rzecz powoda roszczenia z tytułu zadośćuczynienia jest wyrokiem konstytutywnym, a co za tym idzie pozwany jako dłużnik pozostaje w opóźnieniu od dnia następnego po wydaniu orzeczenia. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany powołał się na stanowisko wyrażone w Wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 lutego 2013 r. (I ACa 365/12), jednak skarżący pominął w apelacji, że wyrok na który się powołuje, został wydany na tle odmiennego stanu faktycznego, mianowicie w sprawie tamtej powód nie wystosował do pozwanego wezwania do zapłaty ze skonkretyzowanym co do zakresu i wysokości żądaniem.

Rozpoznając apelację pozwanego wskazać należy, że dla określenia daty, od której powodowi należą się odsetki od zasądzonego zadośćuczynienia, niezbędnym jest ustalenie w pierwszej kolejności daty wymagalności tego świadczenia. Aby wierzyciel mógł skutecznie powoływać się na opóźnienie dłużnika w spełnieniu świadczenia, którego termin nie jest oznaczony (bezterminowego), musi wcześniej wezwać dłużnika do zapłaty (art. 455 KC i art. 481 § 1 KC). W szczególności musi wyraźnie skonkretyzować swoje roszczenie co do wysokości, jak i tytułu wobec dłużnika. Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 KC odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy świadczenie stało się wymagalne, a dłużnik mimo wezwania go nie spełnił. Dłużnik ma obowiązek spełnić świadczenie pieniężne dopiero od chwili, gdy wskazana została jego wysokość, od tego momentu można bowiem mówić o istnieniu świadczenia pieniężnego. Pierwszym więc warunkiem, od którego zależy ustalenie daty wymagalności świadczenia i daty płatności odsetek jest określenie kwoty świadczenia pieniężnego.

Data wymagalności świadczenia pieniężnego jest różna dla różnego rodzaju roszczeń i wynika z właściwości zobowiązania lub umowy stron. W zakresie zobowiązań ubezpieczeniowych, art. 817 KC określa kilka różnych dat, od których można mówić o opóźnieniu zakładu ubezpieczeń ze spełnieniem świadczenia. Pierwszym kryterium ustalenia

daty wymagalności jest data zawiadomienia o wypadku, od której zakład ubezpieczeniowy w ciągu miesiąca winien wypłacić świadczenie bezsporne. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18.02.2012 r., (II CSK 434/09) wskazał, że zasadą jest, iż zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 455 § 1 KC). Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 KC). Żądanie takie, skierowane do ubezpieczyciela by wywołać skutek w postaci opóźnienia dłużnika musi być jednak skonkretyzowane co do jego zakresu i wysokości (vide: Wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 marca 2013 r. I ACa 62/13).

W ocenie Sądu Apelacyjnego żądane powoda skierowane od ubezpieczyciela spełniało te kryteria. Powód określił zarówno wysokość swojego żądania jak i jego wysokość. Od daty określonej w żądaniu pozwany jako dłużnik pozostawał w opóźnieniu i zgodnie z art. 455 § 1 KC w zw. z art. 481 § 1 KC należne są powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie w płatności. Odsetki ustawowe żądane od zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd Okręgowy prawidłowo zasądził na podstawie art. 817 § 1 KC w związku z art. 481 § 1 KC i art. 321 § 1 KPC w zw. z art. 14 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Z uwagi na przedstawioną argumentację nie sposób podzielić stanowiska pozwanego, że odsetki winny być zasądzone od daty wyrokowania. W orzecznictwie występuje pogląd, że ustalenie wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnia przyznanie odsetek od chwili wyrokowania przez Sąd I instancji (vide Wyrok SN z dnia 30.10.2003 r. IV CK130/02). Powyższa teza jednak nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy nie zasądził bowiem zadośćuczynienia na podstawie okoliczności istniejących w chwili zamknięcia rozprawy. Okoliczności, które zdecydowały o przyznaniu dalszej kwoty zadośćuczynienia, istniały już bowiem co najmniej w chwili wniesienia pozwu. Sąd Okręgowy wyraźnie kierował się istniejącym już w dniu złożenia pozwu rozmiarem doznanej krzywdy, stopniem i czasem trwania cierpień fizycznych, trwałością skutków, prognozą na przyszłość, a zatem istotnymi okolicznościami, występującymi już w momencie wytoczenia powództwa. O wysokości roszczenia powoda, pozwany wiedział już przed złożeniem pozwu, bowiem był wzywany przez powoda do zapłaty kwot, następnie dochodzonych w niniejszym postępowaniu. W chwili złożenia pozwu pozwany znał więc wysokość żądania powoda, a skoro okazało się ono w części zasadne w oparciu o okoliczności powołane w pozwie, a pozwana nie spełniła świadczenia należnego powodowi niezwłocznie, należą mu się jako wierzycielowi odsetki ustawowe od momentu, w którym pozwany pozostawał w opóźnieniu, a które to opóźnienie z pewnością istniało już w dniu złożenia przez powoda pozwu.

Powód zgłosił szkodę wraz z żądaniem zadośćuczynienia przewyższającego sumę kwoty wypłaconej już i zasądzonej obecnie oraz odszkodowania obejmującego wydatki i straty objęte pozwem jeszcze w toku postępowania likwidacyjnego w 2010 r. i 2011 r., tymczasem powód odsetek domagał się od daty późniejszej tj. od dnia wniesienia pozwu, co nastąpiło 22.02.2012 r., a zatem już po upływie terminu płatności tych świadczeń przez pozwanego.

W świetle powyższego uznać należało, że orzeczenie Sądu Okręgowego w zakresie odsetek od kwoty zasądzonej było prawidłowe.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja pozwanego była bezzasadna i na podstawie art. 385 KPC podlegała oddaleniu w całości.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zostało wydane na podstawie art. 98 KPC.